

سمی تئاتر

«رنگ من، آینده من»

فریبا سادات

اما مشکل این است که کو «گوش شنوا»؟ دانش‌آموزان با دغدغه ورود به دانشگاه، آن‌چنان در تاب و تب کنکور و تست و درس مانده‌اند که گوش‌های شنیدنی پند و موعظه و اغتشاش در تصاویر خودباخته ذهنی‌شان ندارند. آنان در تصویر ذهنی خویش و با توجه به مدل شخصیتی خود، در پيله‌ای خودباخته گرفتار شده‌اند و واکنش‌های افراطی و راهکارهای غیرمدبرانه‌شان برای مطالعه، تفریح، روابط اجتماعی، دوستی، خواب و خوراک و سایر موارد، زندگی روزانه زیستن آن‌ها را دچار اختلال کرده است. اکثر سمینارهایی که در این باره برگزار می‌شوند پیشاپیش محکوم به شکست‌اند؛ زیرا مخاطبان کمتر به محتوای ارائه شده در بستری کسالت‌بار توجه می‌کنند و آن را می‌شنوند.

مؤسسه آموزش عالی دانش‌پژوهان پیشرو در اصفهان توانسته است در این مسیر، گامی بسیار متفاوت و مؤثر بردارد. راه‌حل مبتکرانه دست‌اندرکاران این مؤسسه، باعث شده است که مخاطبان به خوبی درگیر شوند و نسبت به چالش‌های پیش رو آگاهی لازم را کسب کنند. مؤسسه از شیوه سمی تئاتر سود می‌برد، که به معنای کاربرد تئاتر برای انتقال جذاب و کارآمد مفاهیم موردنظر و سپس بررسی و تحلیل آن در قالب سمینار تعاملی است. این شیوه نوین، مؤثر، جذاب و با حداکثر تعامل

دانش‌آموزانی که در تب و تاب ورود به دانشگاه‌اند، ناآگاه از فراز و نشیب‌های پیش رو، گاه در چنان فضاهای رویایی و غیرواقعی‌ای سیر می‌کنند که تصمیمات و رفتارهایشان منجر به نتایج بسیار نامطلوبی می‌شود. شناخت واقعی محیط‌های دانشگاهی، آگاهی از امکانات و ظرفیت‌های موجود آن‌ها و همچنین شناسایی معضلات، چالش‌ها و زنگ خطرهای چنین محیط‌هایی، می‌تواند این فضای توهمی دانش‌آموزان را اصلاح کند و به آنان امکان درست تعیین هدف کردن و درست زیستن بدهد.

